



ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΝΑΡΙΟΥ

Αρ. Αδείας  
01-1323

# ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»  
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●  
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου  
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα  
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:  
2103212713 - 2103212107  
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 64ο - ΤΕΥΧΟΣ 692 ●  
● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2022 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

## Χρυσόστομος καὶ ἀγάπη

**Μ**ία παλιά ιστορία λέει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει τέσσερις ἀγγέλους - συμβούλους: Τὸν ἄγγελο τῆς ἀγάπης, τὸν ἄγγελο τῆς ἀλήθειας, τὸν ἄγγελο τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸν ἄγγελο τῆς εἰρήνης. Ὅταν, λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ φτεριάξῃ τὸν ἄνθρωπο, δὲν εἶχαν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τὴν ἴδια γνώμη.

● Ὁ ἄγγελος τῆς ἀγάπης ἤθελε νὰ δημιουργηθῇ ὁ ἄνθρωπος, γιατί θά ἦταν ἓνα ὄν γεμάτο ἀγάπη καὶ στοργή! Ὁ ἄγγελος τῆς ἀλήθειας ὁμῶς διαφώνησε, γιατί φοβόταν ὅτι θά συνεταιριζόταν μέ τό ψέμα! Ὁ ἄγγελος τῆς δικαιοσύνης ἀντίθετα ἤθελε τὸν ἄνθρωπο, γιατί πίστευε ὅτι θά ἦταν δίκαιος! Μά ὁ ἄγγελος τῆς εἰρήνης στενοχωριόταν, ἀπό τὸν φόβο τῆς πιθανότητας νὰ εἶναι ἓνα πλάσμα φιλοτάραχο καὶ φιλοπόλεμο!

● Καὶ οἱ τέσσερις ἐκφράζοντας τὴν ἀποψι - τοποθέτησι τους λογομαχοῦσαν συνεχῶς. Γιὰ νὰ πάψῃ ἡ ἀναστάτωση, ὁ Θεὸς πῆρε τὸν ἄγγελο τῆς ἀλήθειας καὶ τὸν πέταξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ!!! Καὶ ὅταν οἱ τρεῖς ἄγγελοι ἄρχισαν νὰ κλαῖνε γιὰ τὸν χαμένο σύντροφό τους, ὁ Θεὸς τοὺς εἶπε: «Ἡ ἀλήθεια θά ὑψώνεται πάντοτε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ, ὅποτε οἱ ἄνθρωποι θά τὴν σέβονται».

● Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν σέβονται τὴν ἀλήθεια, γιατί δὲν σέβονται τὸν Ἄγγελο, πού δὲν τὸν πέταξε ὁ Θεὸς στὴ γῆ, ἀλλ' ἦλθε μόνος Του στὴ γῆ. Εἶναι ὁ «Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος». Εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῶν ἀγγέλων. Εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ σαρκωμένη Ἀγάπη.

● Ὅποιος ἔχει τὸν Χριστό, αὐτός ἔχει καὶ τοὺς τέσσερις ἀγγέλους τῆς παραβολικῆς ιστορίας. Ἐχει καὶ τὴν Ἀλήθεια, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς αὐτοπροσδιορίζεται: «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀλήθεια» (Ίωάν. ιδ' 8). Ἐχει καὶ τὴ Δικαιοσύνη, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς θά ξανάρθῃ «ὡς δίκαιος κριτής» (Β' Τιμ. δ' 8). Ἐχει καὶ τὴν Εἰρήνη, ἀφοῦ προσφέρεται ὡς Εἰρήνη καὶ λέει «εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ίωάν. ιδ' 27). Κυρίως ἔχει τὴν ΑΓΑΠΗ.

● Για την αγάπη μιλάει ό κατ' έξο-  
χήν άνθρωπος και κήρυκας της αγάπης,  
ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος. Ή  
αγάπη δέν ήταν μόνο ό άξονας τών όμι-  
λιών του. Ήταν και τό όπλο, πού αντι-  
μετώπιζε τόσο τούς έχθρούς του, όσο και  
τούς δυστυχισμένους της ζωής. Στό  
μίσος τών έχθρών του άντέτασε την  
αγάπη της συγγνώμης. Στίς ανάγκες  
των φτωχών έπεστράτευε την αγάπη  
της φιλανθρωπίας.

*«Χαίροις τών όρφανών ό πατήρ.*

*Άδικουμένων όξυτάτη βοήθεια.*

*Πενήτων ή χορηγία.*

*Ή τών πεινώντων τροφή.*

*Τών άμαρτανόντων ή διόρθωσις.*

*Ψυχών εύστοχώτατος*

*ιατρός και σεμνότατος.*

*Θεολογίας ύψηλης ή άκρίβεια.*

*Ή σαφήνεια τών Γραφών*

*των του Πνεύματος.*

*Ή θεωρία και πράξις,*

*αί της σοφίας άκρότητες».*

(έσπερινός 13ης Νοεμβρίου)

● Χρυσόστομος! Ό πιστότερος και  
φλογερότερος, μετά τον Παύλο, έργάτης  
του Χριστού.

● Χρυσόστομος! Ό θερμότερος κήρυ-  
κας της αλήθειας και της αγάπης.

● Χρυσόστομος! Ό άγνότερος διάκο-  
νος των μυστηρίων του Θεού.

● Χρυσόστομος! Ό άσκητής στην  
προσωπική του ζωή, αλλά και ό κοι-  
νωνικός έργάτης με την πιο πλατειά  
καρδιά.

● Χρυσόστομος! Ό αυστηρός έλεγ-  
κτής των δημοσίων σκανδάλων στην  
Πολιτεία και στην Έκκλησία, αλλά και  
ό στοργικός πατέρας όλων των πονεμέ-  
νων και θλιμμένων.

● Χρυσόστομος! Ό άετός του άμβω-  
να, αλλά και τό πτηνό της έρήμου.

● Χρυσόστομος! Ή φωτεινή διάνοια,  
αλλά και ή ευαίσθητη καρδιά.

● Χρυσόστομος! Ό έλεήμων και φι-  
λάνθρωπος, αλλά και ό θαρραλέος άγω-  
νιστής της πιο αγιασμένης παρρησίας.

● Χρυσόστομος! Ό φίλος του λαού, ό  
έχθρός των σκληρών πλουσίων.

● Χρυσόστομος! Ό άνθρωπος πού μι-  
σήθηκε, αλλά και αγαπήθηκε όσο λίγοι  
μέσα στην ιστορία.

● Χρυσόστομος! Ό βασιλιάς των ιε-  
ροκηρύκων, ό γίγαντας του πνεύματος,  
τό λιοντάρι της Έκκλησίας, ό ποταμός  
της σοφίας, ό κοσμήτωρ της εύσεβείας,  
ό μάρτυρας της αληθείας.

● Χρυσόστομος! Ή αν μπορη τό φώς  
της πυγολαμπίδας νά συγκριθη με τό  
φώς του ήλιου, άλλο τόσο μπορούν νά  
συγκριθούν οι κοσμικοί ρήτορες και οι  
λοιποί χειριστές του λόγου, με τον κήρυ-  
κα, πού σελάγιζε στους άμβωνες της Άν-  
τιοχείας και της Κωνσταντινουπόλεως.

● Χρυσόστομος! Ή αν μπορη ό νάνος  
νά συγκριθη με τον γίγαντα, άλλο τόσο  
μπορούμε νά συγκριθούμε κήρυκες και  
λοιποί θεολόγοι με τον γίγαντα της ά-  
γιότητας, με τον όξυνούστατο έρμηνευ-  
τή των Γραφών, με τον άπαράμιλλο  
«άγγελο» του Σταυρού και της Άναστά-  
σεως.

● Χρυσόστομος! Ή αν τό άηδόνι κε-  
λαηδή γλυκύτερα από όλα τά πτηνά,  
αυτός κελάηδησε και κελαηδεί με τά  
συγγράμματα και τίς όμιλίες του  
θελκτικώτερα από όποιοδήποτε άλλο  
πτηνό της έκκλησιαστικής ζωής.

● Χρυσόστομος! Ή αν τό λιοντάρι είναι  
ό βασιλιάς των ζώων, εκείνος είναι ό  
βασιλιάς του προφητικού, άφυπνιστι-  
κού και παραμυθητικού λόγου.

● Χρυσόστομος! Τό λαμπρότερο ά-  
στέρι της Έκκλησίας, πού άνέτειλε τον  
4ο αιώνα μ.Χ. και έξακολουθει ν' αστρά-  
φτη στον όρίζοντα της Έκκλησίας.

Άρχιμ. Δανιήλ Άεράκης

## «ΜΑΤΘΑΙΟΥ 9», ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ!

Ὁ μακαριστός Γέροντας π. Εὐσέβιος Βίττης σέ κάποια ὁμιλία του κατέθεσε ἕνα συγκλονιστικό γεγονός ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἀθειστικοῦ καθεστῶτος στήν (τότε) Σοβιετική Ἑνω-

«Σέ ἕνα ἀπό τά φρικτά στρατόπεδα συγκέντρωσης (“γκουλάκ”) γινόταν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Γινόταν, βέβαια, μέ τρόπο πού κανείς μας δέν θά μπορούσε νά φανταστεῖ! Ὅποιοι πήγαιναν σ’ αὐτή τή συγκέντρωση, πήγαιναν μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους. Ἡ συγκέντρωση γινόταν στό... λεβητοστάσιο τοῦ καλοριφέρ τῶν δεσμοφυλάκων γύρω στά μεσάνυχτα μέσα σέ ἀπόλυτο σκοτάδι.

Ὅταν ἔφτανε ἡ ὥρα, γινόταν ψιθυριστά ἢ προσευχή καί ὁ προϊστάμενος τῆς συντροφιάς, πού κατάρτιζε τό πρόγραμμα τῆς μελέτης, ἔλεγε π.χ.: “Πράξεων 14”). Καί ἐννοοῦσε νά “διαβαστεῖ” τό 14ο κεφάλαιο τῶν Πράξεων. Ἐνας ἀπό τή συντροφιά σηκωνόταν καί ψιθυριστά, ἀλλά καί εἰς ἐπήκοον ὄλων, ἀπήγγελε τό σχετικό κεφάλαιο ἀπέξω! “Ματθαίου 9”, ἔλεγε ὁ προϊστάμενος. “Ἀπουσιάζει”, ἀπαντοῦσαν οἱ ἄλλοι, ἐνημερώνοντας ὅτι ὁ κρατούμενος εἶχε πεθάνει ἀπό τίς κακουχίες. “Μάρκου 12”! Κάποιος ἀπήγγελλε τό 12ο κεφάλαιο τοῦ κατά Μάρκον Εὐαγγελίου κ.ο.κ. Ἔτσι γινόταν ἡ ὀλοκλήρωση τῆς μελέτης.

Ἀκολουθοῦσαν κάποια ἐποικοδομητικά σχόλια, κατάλληλα γιά τήν περίσταση. Καί μιὰ-μιὰ οἱ σκιές ἐξαφανίζονταν, ὅπως ἦρθαν, ἀθόρυβα, γιά νά πάνε νά ξεκουράσουν τό κατάκοπο σῶμα τους ἀπό τά καταναγκα-

στικά ἔργα πού γίνονταν κάθε μέρα κάτω ἀπό τίς πιό ἀπαίσιες συνθήκες».

● Ἐμεῖς, δόξα τῷ Θεῷ, δέν ζοῦμε... σέ στρατόπεδα συγκέντρωσης! Κανείς δέν μᾶς ἐμποδίζει νά πάρουμε στά χέρια μας τήν Ἁγία Γραφή καί νά τραφοῦμε μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τό μόνο ἐμπόδιο εἶναι ἡ ραθυμία μας καί ἡ ὀλέθρια ἀπώλεια χρόνου σέ μάταιες - ἂν ὄχι «θανατηφόρες» γιά τήν ψυχή μας - περιπλανήσεις σέ ὀθόνες!

Πῶς περιμένουμε μετά νά εἰρηνεῦσει, νά καθαριστεῖ καί νά φωτιστεῖ ἡ καρδιά μας; Ὁ ὑλιστής φιλόσοφος Φόιερμπαχ εἶπε ὅτι «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι τρώει»! Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι, ἂν τρώμε σκουπίδια ἢ ἂν «κολυμπᾶμε»... στόν βοῦρκο τοῦ διαδικτύου, θά καταντήσουμε σέ ἀσύγκριτα χειρότερη κατάσταση ἀπό τόν ἄσωτο τῆς παραβολῆς, πού προσπαθοῦσε μάταια νά χορτάσει τήν πείνα του μέ τήν τροφή τῶν χοίρων!

Ὁ ἄββᾶς Ἰσαάκ λέγει, ὅτι «ἡ συνεχῆς μελέτη τῶν Γραφῶν εἶναι τό φῶς τῆς ψυχῆς». Καί προτρέπει: «Δέσμευσε τόν νοῦ σου στήν ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν!».

Ἀλλά καί ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος λέει, ὅτι «ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν εἶναι βάραθρο βαθύ καί προδοσία τῆς σωτηρίας μας!». Καί γιά νά ξυπνήση τούς τεμπέληδες, πού βαριοῦνται νά πιάσουν στά χέρια τους τήν Ἁγία Γραφή καί νά τήν ἀνοίξουν, λέει: «Τουλάχιστον τοποθετεῖστε τήν σέ κάποιο ἐμφανές σημεῖο. Γιατί μόνο καί ἡ θέα τοῦ βιβλίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς κάνει ὀκνηρότερους στήν ἐργασία τῆς ἁμαρτίας καί πιό πρόθυμους στήν ἀσκησι τῶν ἀρετῶν»!

(Ἀρχιμ. Β.Λ. περιοδικό «Λυχνία Νικοπόλεως», Ἰουλ. 2022).

Ἀληθινός χριστιανός

## † Ἀριστομένης Δημητρακόπουλος

Τόν γνώρισα τό 1963. Σεμνός νέος, φοιτητής στή Βιομηχανική Πειραιῶς. Εἶχε ἔλθει ἀπό τή Μεσοπνία. Γνωρίστηκε μέ τό κήρυγμα τοῦ τότε ἱεροκήρυκος Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτου, τοῦ φλογεροῦ καί ἀγωνιστοῦ ἐργάτου τοῦ Θεοῦ.

Γίναμε φίλοι. Πρόκειται γιά τόν Ἀριστομένη Δημητρακόπουλο. Τόν διέκρινε μία σπάνια εὐλάβεια καί εὐαισθησία.

Ἦλθε ἡ ὥρα νά δημιουργήσῃ οἰκογένεια. Θά μπορούσε νά ἐπιλέξῃ μία κοπέλλα, καί χριστιανική στό ἦθος καί εὐπαρουσίαση στήν ἐξωτερική ὄψη. Εἶχε ὅμως κάνει μία ἐπιλογή, πού μόνο ἄνθρωποι σπάνιας ἀγάπης καί διαθέσεως θυσίας θά ἔκαναν.

Τήν Μαρία δέν ξέρω ἂν θά βρισκόταν νέος νά τήν ζητήσῃ σέ γάμο. Πιστή βεβαίως ἦταν. Καί νοικοκυρά ἄριστη. Καί ἐργατική, ὅσο ἡ σωματική της κατάσταση ἐπέτρεπε. Εἶχε ὅμως σοβαρά κινητικά προβλήματα.

—Αὐτή τήν κοπέλλα ποιός θά τήν προσέξῃ; ἀναρωτήθηκε. Ποιός θά τήν ἀγαπήσῃ καί θ' ἀφοσιωθῇ κοντά της; σκέφτηκε ὁ Ἀριστομένης. Ὅταν μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τή σκέψη του, ἦ μᾶλλον τήν ἀπόφασί του, ἐξεπλάγην, ἀλλά καί θαύμασα.

Τό σκέφτηκες καλά; τόν ρώτησα. Κι ἐκεῖνος, μ' ἐκεῖνο τό νιρόπαλο τρόπο πού τόν διέκρινε, μοῦ ἀπάντησε:

—Ναί! Ποιός θά δώσῃ χαρά στή Μαρία; Ἐγώ θά τήν κάνω γυναῖκα μου! Καί πιστεύω, ὅτι ὁ Θεός θά μᾶς εὐλογήσῃ.

Ἡ ἔκκληξίς μου ἔγινε συγκίνησης. Ἀλλ' ἔσπευσα νά τόν ρωτήσω: «Καί οἱ δικοί σου; Θά δεχθοῦν, ἂν δοῦν τή σωματική κατάσταση τῆς Μαρίας, πού βέβαια στήν ψυχή ἦταν ἕνας ἄγγελος»; Μοῦ ἀπάντησε:

—Καί βέβαια θά τούς τό πῶ. Καί θά ζητήσω τήν εὐχή τους. Ἄν παραξενευθοῦν καί μοῦ φέρουν ἀντίρρηση, ἐγώ θά προχωρήσω μόνος μου.

... Καί ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γάμου. Ἡ Μαρία νύφη! Μέ δυσκολία τήν βοήθησαν ν' ἀνεβῆ τά σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας. Ἦμασταν μόνοι, λίγοι φίλοι

τοῦ Ἀριστομένη καί μερικοί συγγενεῖς τῆς Μαρίας ἀπό τήν Ἀμοργό. Δέν κακολόγησε τήν ἀπουσία δικῶν του! Εἶχε μέσα τήν βεβαιότητα, πώς θάρθη καιρός, πού θά θαυμάσουν τή Μαρία, πού ὄχι ἀπό οἶκτο, ἀλλά ἀπό ἀληθινή ἀγάπη θέλησε ὁ γυιός τους νά νυμφευθῇ.



Ἔτσι κι ἔγινε. Ἡ Μαρία διακρίθηκε, χωρίς βεβαίως τά σωματικά της προβλήματα νά ἐξαφανιστοῦν. Διακρίθηκε ὡς μητέρα! Ναί, ἡ Μαρία πρόσφερε στόν Ἀριστομένη καί κυρίως στόν Θεό τρία παλληκάρια, τόν Κώστα, τόν Παναγιώτη καί τόν Αὐγουστῖνο.

Ἡ Μαρία διακρίθηκε ὡς ἄριστη, μοναδική, θά ἔλεγα, νοικοκυρά. Τό σπίτι της στόν Ἅγιο Δημήτριο (Μηρακάμι) ἔλαμπε. Ποτέ δέν εἶχε οικιακό βοηθό. Μόνη της ὄλα. Μέ τά χέρια της τά ἀτροφικά καί μέ τά πόδια της πού δύσκολα περπατοῦσαν σέρβιρε τό δίσκο μέ τό κέρασμα, πού μόνη εἶχε φτιάξει.

Χαιρόταν κι ἐκεῖνη καί ὁ Ἀριστομένης ὅταν πήγαινα σπίτι τους. Τά παιδιά στό μεταξύ μεγάλωσαν. Ἔγιναν ἄνδρες, καλοί ἐπιστήμονες καί νοικοκυραῖοι.

Καί ἡ Μαρία, ἡ καλή μητέρα, ἔφυγε πρώτη γιά τόν Οὐρανό. Καί στίς 5 Ὀκτωβρίου 2022 ἦρθε ἡ σειρά τοῦ καλοῦ, σεμνοῦ καί πολύ πιστοῦ Ἀριστομένη. Τά τελευταῖα χρόνια σπάνια ἐρχόταν στό κήρυγμα, λόγω προβλημάτων ὑγείας.

Ἀπό τό 1963, ἀγαπητέ Ἀριστομένη, κρατᾷ ἡ γνωριμία μας. Λαϊκός ἦμουν ὅταν σέ γνώρισα. Καί ὅταν τό 1968 ἔγινε κληρικός, συναντιόμασταν πάντοτε στό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἀγάπες τό Εὐαγγέλιο. Ἀγάπες τήν ἐλεημοσύνη. Καί τώρα στό παλάτι τοῦ Θεοῦ ζῆς τήν ἀληθινή χαρά. Καί ἡ Μαρία σου κι αὐτή μ' ἀγγελική πλέον ὄψη καί δόξα χάρεται πού σέ συνάντησε στούς γάμους τοῦ ὄραιου Νυμφίου.

Πρέσβευε γιά τά παιδιά καί τά ἐγγόνια σου καί γιά μένα, τόν παλαιότερο φίλο σου. Καλή ἀντάμωσι στήν αἰώνια δόξα.

**π. Δανιὴλ Ἀεράκης**



Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου - 13 Νοεμβρίου

## Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία κατά τόν Χρυσόστομο;

### Πῶς λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία;

**1.** Ἔχει ποιμένες καί ποιμαινομένους. Τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στήν ἀποκαιρειστήρια σύναξι τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας στή Μίλητο (Πράξ. κεφ. 20ῶ) εἶναι γεμάτα ἀγωνία: «Προσέχετε ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους» (κ' 28).

Δέν εἶναι δεδομένο, ὅτι ὅσοι χειροτονοῦνται ζοῦν μέ ἀγρυπνη προσοχή καί προσευχή νά μή χαθῆ κανένα μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βλέπει στήν Ἐκκλησία καί **λύκους** (Πράξ. κ' 29). Σημειώνει ὁ Χρυσόστομος σέ ἐπιστολή του πρός τήν Ὀλυμπιάδα: «Ὅταν ἡ μέν Ἐκκλησία λύκον ἀντί ποιμένος ἔχη, ἡ δέ πειρατήν ἀντί κυβερνήτην, ἡ δέ δήμιον ἀντί ἱατροῦ, ἄλγει μέν, ἄλγει δέ μέτρον ἐπιθεῖσα τῇ λύπῃ» (Ε.Π.Ε. 37,386). Μετάφρασις: Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἔχη ἀντί γιά ποιμένες, λύκους, ἀντί γιά κυβερνήτη, πειρατή, ἀντί γιά γιατρό, δήμιο, νά πονᾷς βέβαια, Ὀλυμπιάδα, θέτοντας ὁμως μέτρο στή λύπη.

**2. Μικρό ποίμνιο** ἡ Ἐκκλησία. Τό ἐπισημαίνει Ἐκεῖνος (Ματθ. ζ' 11. Λουκ. ιβ' 32. ιγ' 23), πού ἔχυσε τό Αἷμα Του γιά ὅλους. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται στήν Ἐκκλησία σωστική. Μά πολλές φορές ἀναγκάζεται νά ὑποχωρή. Ὅχι γιατί ἀρνεῖται τήν προσφορά της, ἀλλά γιατί οἱ περισσότεροι περιφρονοῦν τήν δωρεά της. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος θέλει στή λειτουργοῦσα Ἐκκλησία ὅλο τό **πλῆθος**. Εἶναι αὐτό ἐφικτό; Ὅχι! Τότε;

Λειτουργεῖ γιά τούς λίγους, ἀλλ' ἐκλεκτούς: «Εὐχομαι καί βούλομαι, καί ἡδέως ἄν καί κατεκόπην, ὥστε κοσμήσαι πλήθει τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά πλήθει δοκίμῳ... Βέλτιον πρόβατον ἐν ὑγιαῖνον ἔχειν, ἢ μυρία ψώρας ἐμπεπλησμένα. Οὐχ ὁράτε, ὅτι ἐν μέν τῇ βασιλείᾳ ὀλίγοι, ἐν δέ τῇ γεένῃ πολλοί;» (Ε.Π.Ε. 15,242): Εὐχομαι καί ἐπιθυμῶ καί εὐχαρίστως θά κοπιάζα γι' αὐτό, νά κοσμήσω μέ πλῆθος τήν Ἐκκλησία, ἀλλά μέ πλῆθος δοκιμασμένων... Προτιμότερο ἕνα πρόβατο ὑγιές, παρά ἀμέτρητα φωριασμένα πρόβατα. Ἄλλωστε στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ πηγαίνουν οἱ λίγιοι, ἐνῶ στήν κόλασι σωριάζονται οἱ πολλοί.

**3.** Ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ ὡς **θεϊκή ἔνωσις**. Δέν δέχεται **σχίσματα**. «Τό τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ, ἀλλά ἐνώσεως καί συμφωνίας ἐστίν ὄνομα» (Ε.Π.Ε. 18,22). Ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνώνει εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ στή θ. Εὐχαριστία (Ε.Π.Ε. 10,408).

Ἡ χαρακτηριστικώτερη παρουσία τῆς **ἐνώσεως** καί τῆς **ἐνότητος** τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό ἀνθρώπινο **σῶμα**. «Τό σῶμα οὐκ ἔστιν ἐν μέλος, ἀλλά πολλά» (Α' Κορ. ιβ' 14) - Εἴμαστε «σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους» (Α' Κορ. ιβ' 27). Ἐμεῖς συναποτελοῦμε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί ὁ Χριστός εἶναι ἡ «κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. α' 18). Ὁ Χριστός εἶναι «κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας καί σωτήρ τοῦ σώματος» (Ἐφεσ. ε' 23). Αὐτά εἶναι μερικά ἀπό τά Παύλεια χωρία γιά τήν ἐνότητα σώματος καί κεφαλῆς, «ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία».

Ὁ Χρυσόστομος λέει: «Καθάπερ καὶ σῶμα καὶ κεφαλὴ εἷς ἐστὶν ἄνθρωπος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Χριστὸν ἐν ἔφρησεν εἶναι. Διὸ καὶ τὸν Χριστὸν ἀντὶ τῆς Ἐκκλησίας τέθεικε, τὸ σῶμα αὐτοῦ οὕτως ὀνομάζων» (Ε. Π. Ε. 18α, 276).

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι **μία**, καθολικὴ καὶ οἰκουμενικὴ. Ἀνήκουσε στὴν Ἐκκλησία. Ἄν ταξιδεύοντας μὲ πλοῖο ἀντιληφθοῦμε διένεξι στό πλήρωμα, ἀσφαλῶς δὲν φεύγουμε ἀπὸ τὸ πλοῖο. Ἄν σαλτάρῃς ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου, λόγῳ λογομαχίας π.χ. πρώτου καπετάνιου καὶ πρώτου μηχανικοῦ, θά γίνῃς βορὰ κάποιου καρχαρία. **Δὲν φεύγουμε** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅσο κι ἂν ἐμφανίζονται διχοστασίες καὶ διαφωνίες: «Ὡς μίαν οἰκίαν δεῖ τὴν Ἐκκλησίαν οἰκεῖν, ὡς σῶμα ἐν, ὡσπερ καὶ βάπτισμα ἐν ἐστὶ, καὶ τράπεζα μία, καὶ πηγὴ μία, καὶ κτίσις μία, καὶ Πατὴρ εἷς» (Ε. Π. Ε. 19, 488).

4. Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν πιὸ χαρακτηριστικὴ Χρυσόστομικὴ εἰκόνα, πού πολλές φορές μὲ πειστικότητα ἐπαναλαμβάνεται, εἶναι τὸ πλοῖο τῆς σωτηρίας, πού **χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα**, ἀλλὰ ποτέ δὲν καταποντίζεται:

● Θαυμάστε τὰ ἀλλεπάλληλα ἐρωτηματικά τοῦ ἱεροῦ Πατρός: Ἡ Ἐκκλησία χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ χρόνου, βασανίζεται ἀπὸ τίς τσεκουριές τῆς λυσσαλέας πολεμικῆς, πυροβολεῖται κατάστηθα ἀπὸ ποικίλους διωγμούς, καὶ ὁμως παραμένει ζωντανή.

● Μαίνονται τὰ **κύματα**. Τὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας δὲν καταποντίζεται:

«Πολλὰ τὰ κύματα  
καὶ χαλεπὸν τὸ κλυδώνιον·  
ἀλλ' οὐ δεδοίκαμεν,  
μὴ καταποντισθῶμεν·  
ἐπὶ γὰρ τῆς πέτρας ἐστήκαμεν.  
Μαινέσθω ἡ θάλασσα,  
πέτραν διαλύσαι οὐ δύναται.  
Ἐγειρέσθω τὰ κύματα,  
τοῦ Ἰησοῦ τὸ πλοῖον καταποντίσαι  
οὐκ ἰσχύει» (Ε. Π. Ε. 33, 384).

● Τὴν **ἐσωτερικὴ** ταραχὴ φοβόταν ὁ Χρυσόστομος. «Ἐξῶθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι» (Β' Κορ. ζ' 5). «Οὐ δέδοικα τὸν ἔξω πόλεμον, ὡς τὴν ἐνδον μάχην. Ἐπεὶ καὶ ἡ ρίζα, ὅταν ἦ καλῶς ἡρμοσμένη τῇ γῆ, οὐδὲν πείσεται ἀπὸ τῶν ἀνέμων... Μέχρι τίνος διατρώγομεν τῆς Ἐκκλησίας τὴν ρίζαν σκωλήκων δίκην;» (Ε. Π. Ε. 20, 74).

● Φοβᾶται ὁ Χρυσόστομος τὰ **σχίσματα** στὴν Ἐκκλησία: «Κἂν μυρία ὦμεν ἐργασάμενοι καλὰ, τῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ διατεμνόντων οὐκ ἐλάττονα δώσομεν δίκην, οἱ τὸ πλήρωμα κατατέμνοντες τὸ ἐκκλησιαστικόν» (Ε. Π. Ε. 20, 706). Μετὰ φρασις: Καὶ ἂν ἀκόμα ἐπιτελέσουμε μύρια καλὰ ἔργα, δὲν θά δώσουμε μικρότερο λόγο ἀπὸ αὐτοῦς πού κατακόπτουν τὸ σῶμα, ὅσοι κομματιάζουμε τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα.

Εἶναι ἀσυγχώρητο τὸ **σχίσμα**, πού κάποτε προκαλεῖται ὄχι ἀπλῶς γιὰ μικρούς, ἀλλὰ γιὰ ἀνόητους λόγους: «Τὸ μὲν τῶδε ἢ τῶδε χρόνῳ νηστεῦσαι οὐκ ἔγκλημα, τὸ δὲ σχίσαι Ἐκκλησίαν ἀσύγνωστον» (Ε. Π. Ε. 34, 190). Μετὰ φρασις: Τὸ νὰ διαφωνοῦμε στό χρόνο τῆς νηστείας καὶ νὰ λέμε, τώρα ἢ ὕστερα νηστεύουμε, δὲν εἶναι ἔγκλημα. Τὸ νὰ προκαλέσουμε ὁμως σχίσμα στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἀσυγχώρητο.

### Τόπος ἢ τρόπος;

Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται. Ὅχι φυσικὰ στοὺς **τοιχοὺς καὶ στοὺς τύπους**, ἀλλὰ στὰ **πρόσωπα** τῶν πιστῶν καὶ στῆς **Ἀλήθειας** τὴν οὐσία. Τὸ «**νῦν**» τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἀποτελοῦμε ἐμεῖς «οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι» (Α' Θεσ. δ' 15). Ἐκεῖνο πού ἀποκαλύπτει τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ καρδιές τῶν πιστῶν, πού χτυποῦν **συντονισμένα** μὲ τὴν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ **καρδιά** τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Γι' αὐτὸ λέει ὁ Χρυσόστομος: «Μὴ ἐν τοίχοις ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία; Ἐν τῷ πλήθει τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία» (Ε. Π. Ε.

33,388). Μετάφρασις: Μήπως τά ντου-βάρια είναι ή Ἐκκλησία; Στό πλήθος τῶν πιστῶν ὑπάρχει ή Ἐκκλησία.

Καί σ' ἄλλη του ὀμιλία τονίζει ὁ ἱερός Πατήρ: «Ἐκκλησία οὐ τοίχος καί ὄροφος, ἀλλά πίστις καί βίος» (Ε.Π.Ε. 33, 108). Καί ἀλλοῦ ἐπιγραμματικά καυτη-ριάζει τήν πολυτέλεια μέσα στό χῶρο τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας: «Χρυσῶν ψυχῶν, οὐχί χρυσῶν σκευῶν δεῖται ὁ Χριστός» (Ε.Π.Ε. 11,66).

● Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ **νά γερά-ση**. Μόνο ἄν γεράση ὁ Χριστός, θά γε-ράση καί ή Ἐκκλησία. Ὅπως ὁ Χριστός «*χθές καί σήμερον, ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας*» (Ἐβρ. ιγ' 8), ἔτσι καί ή Ἐκκλη-σία. Εἶναι ή ὠραία Νύμφη τοῦ Ἀρνίου (Ἀποκ. χβ' 17). «*Ἐκκλησίας οὐδέν ἴσον. Μή μοι λέγε τείχη καί ὄπλα· τείχη μὲν γάρ τῷ χρόνῳ παλαιοῦνται, ή Ἐκκλησία δέ οὐδέποτε γηρᾷ*» (Ε.Π.Ε. 33,110).

● Ἄν ὁ Χριστός εἶναι ή **κεφαλή** τῆς Ἐκκλησίας κι ἐμεῖς τά μέλη τῆς, τότε:  
 «*Αὐτός ή κεφαλή, ἡμεῖς τό σῶμα.  
 Αὐτός θεμέλιος, ἡμεῖς οἰκοδομή.  
 Αὐτός ἄμπελος, ἡμεῖς κλήματα.  
 Αὐτός νυμφίος, ἡμεῖς ή νύμφη.*

*Αὐτός ὁ ποιμήν, ἡμεῖς τά πρόβατα.  
 Ὅδος Ἐκεῖνος, ἡμεῖς οἱ βαδίζοντες.  
 Ναός πάλιν ἡμεῖς, αὐτός ὁ ἔνοικος.  
 Αὐτός ὁ πρωτότοκος, ἡμεῖς οἱ ἀδελφοί.  
 Αὐτός ὁ κληρονόμος,  
 ἡμεῖς οἱ συγκληρονόμοι.  
 Αὐτός ή ζωή, ἡμεῖς οἱ ζῶντες.  
 Αὐτός ή Ἀνάστασις, ἡμεῖς ἀνιστάμενοι.  
 Αὐτός φῶς, ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι.  
 Ταῦτα πάντα ἔνωσιν ἐμφαίνει».*  
 (Ε.Π.Ε. 18,232)

● **Εὐχαριστίες** ὀφείλουμε στόν γλυ-κύφθογγο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο. Εὐχαριστίες στόν Κύριό μας καί Θεό μας, πού μᾶς περιποιεῖται (Α' Θεσ. ε' 9. Β' Θεσ. β' 14). Εὐχαριστίες καί διότι ἐμᾶς τούς ἀναξίους μᾶς κατέστησε μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, πρίγκιπες τῆς βασιλείας Του. Μᾶς βεβαιώνει ὁ Χρυσοστόμος:

*«Οὐδέν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον.  
 Ἡ ἐλπίς σου ή Ἐκκλησία.  
 Ἡ σωτηρία σου ή Ἐκκλησία.  
 Ἡ καταφυγή σου ή Ἐκκλησία.  
 Τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστί.  
 Τῆς γῆς πλατυτέρα.  
 Τῆς ἱστορίας πάσης ἐνδοξότερα».*

Δ.Γ.Α.

## Προσφορά Ἑρμηνευτικῶν ἔργων

Προσφορά γιά τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας. Προσφορά 10 τόμων.

● Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου, οἱ ἐπτὰ Καθολικές, τό κατά Μάρκον εὐαγγέλιο, οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἑρμηνευμένα ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, σέ 10 τό-



**μους** καλλιτεχνι-κῆς βιβλιοδεσί-ας, ἀπό 200 εὐ-ρώ, μόνο **120 εὐρώ**. Ἡ προσφορά ἀ-ποστέλλεται ἐπί ἀντικαταβολῆς.

Παραγγελίες  
 στά τηλέφωνα:  
 2103212713  
 2109765440.

## ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

### *Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*

**Π**ολλές φορές κατά τή θεία Λειτουργία ἀκούγεται τό ὄνομα τῆς «*Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας...*». Ὅλες οἱ αἰτήσεις, εἴτε οἱ μικρές, εἴτε οἱ μεγάλες, εἴτε τά εἰρηνικά, εἴτε ἡ ἐκτενής, εἴτε τά πληρωτικά, προτοῦ νά καταλήξουν στήν ἐκφώνησι, μέ αἰτιολογική συνήθως πρότασι (π.χ. «Ὅτι πρόκειται...», «Ὅτι σόν τό κράτος...», «Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης...»), μνημονεύεται τό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου καί τά πρόσωπα ὄλων τῶν ἁγίων.

Ἔχουν δέ ἐπικρατήσει δύο συνήθειες, εὐλαβεῖς μὲν, ἄτυπες δέ. Ἡ **μία συνήθεια**: Νομίζοντας, ὅτι ὑμνοῦμε ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν Θεοτόκο, ἐγείρονται πολλοὶ καί κάνουν τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἡ **ἄλλη συνήθεια**: Ὁ ψάλτης παρεμβαίνει στή σχετική αἴτησι τοῦ λειτουργοῦ καί ψάλλει «*Ὑπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν...*». Ἡ πρώτη συνήθεια ὀφείλεται στήν ἄγνοια. Νομίζουν, δηλαδή, πολλοὶ (εὐλαβεῖς ὀπωσδήποτε), ὅτι τό «*Τῆς Παναγίας Ἀχράντου...*» ἀναφέρεται στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Στήν πραγματικότητα ἡ αἴτησις αὐτὴ εἶναι **χριστοκεντρική**. Ἡ Παναγία καί οἱ ἅγιοι μνημονεύουν καί μνημονεύονται καί μέ τὴ δική τους μνημόνευσι ἐνισχύουν τοὺς πιστοὺς νά ἐμπιστευθοῦν τὸν ἑαυτό τους καί τοὺς ἄλλους «*Χριστῶ τῷ Θεῷ*»! Πιὸ ἁπλᾶ: Ἡ μνημόνευσι τῆς Θεοτόκου καί τῶν ἁγίων ἀποβλέπουν ἐν προκειμένῳ στό «*ἑαυτοὺς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*». Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ πρωτίστως τιμώμενος. Στόν Χριστὸ ἐμπιστευόμεθα τοὺς πάντες καί τά πάντα. Καί σ' αὐτόν τὸν Χριστό, τὸν μοναδικὸ Λυτρωτὴ καί Σωτῆρα ἀναπέμπουμε καί τὴν ἐκφώνησι, πού ἐκάστοτε ἀκολουθεῖ.

- Θά ρωτήσετε: Εἶναι κακὸ νά ἐγειρώμεθα, ὅταν ἀκούγεται τό ὄνομα τῆς Θεοτόκου; Κακὸ δέν εἶναι. Ἀπλῶς δέν ἔχουμε διδαχθῆ, ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ αἴτησις (ἡ μᾶλλον ὑπόσχεσις) λέγεται κυρίως γιὰ τὸν Χριστό. Καί ὅταν στή θεία Λειτουργία ἀκούγεται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἢ καί τῶν τριῶν ὁμοῦ Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, τότε ἐπιβάλλεται νά «*κάνουμε*» τό Σταυρὸ μας.

- Θά ρωτήσετε πάλι: Εἶναι κακὸ νά ψάλλῃ ἐνδιάμεσα ὁ ψάλτης τό «*Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*»; Κακὸ δέν εἶναι. Ἀπλῶς μπορεῖ νά μὴ παρεμβαίνει στήν αἴτησι τοῦ λειτουργοῦ. Ἄλλωστε σίς ιερὲς ἀκολουθίες δέν καλύπτει ὁ ψάλτης τὸν λειτουργό, οὔτε ὁ λειτουργὸς καλύπτει τὸν ψάλτη. Τί μπορεῖ νά γίνηται; Ἡ διακόπτεται γιὰ λίγο ἡ αἴτησις τοῦ λειτουργοῦ, γιὰ νά παρεμβῆ ἓνα σύντομο καί χαμηλόφωνο «*Ὑπεραγία, Θεοτόκε, πρέσβευε...*», ἢ δέν λέγεται καθόλου, ἀφοῦ ἄλλωστε γιὰ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου ἔχουμε τό πρῶτο ἀντίφωνο: «*Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς*».

- Ἀλλὰ μετὰ τά δευτερεύοντα αὐτὰ πού εἴπαμε, ὀφείλουμε νά δοῦμε γιατί ἡ Ἐκκλησία ὤρισε πρὶν ἀπὸ κάθε ἐκφώνησι νά λέγεται τό «*Τῆς Παναγίας Ἀχράντου...*». Φυσικά γιὰ τὴν κυρία πρότασι τῆς σχετικῆς δεήσεως: «*ἑαυτοὺς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*».

- Σημασία βεβαίως ἔχει ἡ «*μετοχή*» «*Μνημονεύσαντες*». Μετοχὴ ὄχι μόνο γιὰ τὸ ρῆμα «*μνημονεύω*» εἶναι σέ μετοχή, ἀλλὰ κυρίως διότι οἱ ἅγιοι καί ἰδίως ἡ



Ἵπεραγία Θεοτόκος **μετέχουν** στίς δεήσεις μας, ἀκοῦνε τή σχετική μνημόνευσί μας καί παρακαλοῦν τόν Χριστό γιά τή σωτηρία μας καί ειδικώτερα γιά τήν ἐναπόθεσι ὅλης τῆς ζωῆς μας σ' Αὐτόν.

● Οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ ἐνδοξαζόμενοι στόν Οὐρανό, μέ πρώτη τήν Θεοτόκο. Ἐκεῖνοι δέν μᾶς λησμονοῦν. Προσεύχονται γιά μᾶς. **Προσβεύουν** ὑπέρ ἡμῶν. Ἄλλά καί ἐμεῖς τοὺς «μνημονεύουμε», ὄχι φυσικά μέ τήν ἔννοια πού μνημονεύουμε ζώντας καί κεκοιμημένους. Αὐτούς τοὺς μνημονεύουμε ὑπέρ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν, ὑπέρ ἐλέους. Τῶν ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου ἡ μνημόνευσις δέν εἶναι ὑπέρ ἀφέσεως, ἀλλ' εἶναι μνημόνευσις **τιμῆς καί δόξας**. Γι' αὐτό καί μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων «εἰς τιμὴν καί μνήμην» μνημονεύουμε τοὺς ἁγίους, «**ἐξαιρέτως** δέ τῆς Παναγίας Ἰαχράντου».

● Ὁ Θεός καί στή γῆ τίμησε τοὺς ἁγίους Του. Τοῦ Πέτρου ἀκόμη καί «ἡ σκιά» θαυματουργοῦσε (Πράξ. ε' 15-16). Ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος ἀξιώθηκε, ὄντας ἀκόμη στή γῆ, νά δη ἀνοικτούς τοὺς οὐρανοὺς καί «δόξαν Θεοῦ καί Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ζ' 55). Ὅχι, λοιπόν, ἀπλῶς ἐνθυμούμεθα στή θεία Λειτουργία τοὺς ἁγίους, ἀλλά τοὺς αἰσθανόμεθα συλλειτουργοὺς, τοὺς μνημονεύουμε τιμητικά καί τοὺς ἱκετεύουμε.

● Καί ἐδῶ ἐρχόμαστε στόν κύριο σκοπό τῆς δεήσεως «*Τῆς Παναγίας Ἰαχράντου...*». Καί σεῖς, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί λοιποὶ ἅγιοι, παρακαλεῖτε. Καί μεῖς σᾶς τιμοῦμε καί σᾶς παρακαλοῦμε. Ἄλλ' αὐτὴ τῆ φορά, καί κάθε φορά πού λείει ὁ λειτουργός τό «*Τῆς Παναγίας Ἰαχράντου...*», ζητᾶμε κάτι, πού τό θεωροῦμε τό σπουδαιότερο γιά τήν ὑπαρξί μας, γιά τήν ὅλη πορεία μας καί γιά τή σωτηρία μας. Βοηθήστε μας, ἅγιοι, **νά παραθέσουμε**, νά ἐμπιστευτοῦμε ὅλη μας τὴ ζωὴ «*Χριστῷ τῷ Θεῷ*».

● Γι' αὐτό, ἐνῶ σέ ἄλλες αἰτήσεις καί εὐχῆς ὁ λαὸς ἀπαντᾶ μέ τό «*Κύριε, ἐλέησον*» ἢ μέ τό «*Ἀμήν*» ἢ μέ τό «*Παράσχου, Κύριε*», εἰδικά στήν δέησι «*Τῆς Παναγίας Ἰαχράντου...*» ἀπαντᾶμε μέ τό «**Σοί, Κύριε**». Πρόκειται γιά ἱερὴ ὑπόσχεσι.

—Ναί, Κύριε, Σέ Σένα ἐμπιστευόμαστε τὴ ζωὴ μας, τὴ δικὴ μας καί τῶν ἄλλων.

—Ναί, Κύριε, Σέ Σένα ἀφιερώνουμε τὴν ὑπαρξί μας.

—Ναί, Κύριε, ἡ ἀφοσίωσις μας εἶναι σέ Σένα καί γιά Σένα.

—Ναί, Κύριε, στό ἐξῆς θέλουμε νά ὑπακούουμε σέ Σένα, στά δικά Σου προστάγματα, νά τηροῦμε τό δικό Σου θέλημα.

—Ναί, Κύριε, ἐπιροῖπτουμε στή δική Σου Ἀγάπη καί στή δική Σου Ἀγκάλη τόν ὑπόλοιπο χρόνον τῆς ζωῆς μας.

—Ναί, Κύριε, Ἐσένα θέλουμε νά εὐαρεστοῦμε μέ τίς πράξεις μας, μέ τὰ λόγια μας, μέ τὴ σκέψι μας.

● Καί τό «**Σοί, Κύριε**», πού εἶναι ἱερὴ ὑπόσχεσι τῆς καρδιᾶς μας, τό ἀπευθύνουμε στόν Χριστό, διότι...! Αὐτό τό διότι εἶναι τό «**ὄτι**», πού ἐκφράζει εὐθύς ἀμέσως ἢ ἐκφώνησις τοῦ λειτουργοῦ: «**Ὅτι** πρέπει Σοί πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι...».

● Στὴν προσευχή μας, στή δέησι μας, ἀπευθυνόμεθα στόν ἐνικό, στόν **Ἐναν**: «**Σοί Κύριε**». Ἄλλ' ὁ Ἐνας εἶναι **Τρεῖς**, τὰ Τρεῖς Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ δοξολογία ἀπευθύνεται στόν ἐν Τριάδι Θεῷ. Αὐτόν προσκυνεῖ ἡ Θεοτόκος, Αὐτόν προσκυνοῦν οἱ ἅγιοι, Αὐτόν ἀενάως ὑμνοῦν οἱ ἄγγελοι. Αὐτός εἶναι τό περιεχόμενο τῆς πίστεώς μας καί τό ἀντικείμενον τῆς λατρείας μας. Αὐτῷ ἡ «**δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων**».

## Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

### ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Νά ἀρέσουμε στόν Χριστό

Ρωμ. η' 7-9

#### **Ἐμμονή στήν ἀμαρτία;** (στ. 7-8)

**Ν**όμος σαρκός, νόμος πνεύματος! Ἐπανελημμένα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀντιδιαστέλλει αὐτά τά δύο. Τό ἓνα σκοτώνει, τό ἄλλο ζωοποιεῖ. Τό ἓνα, τό φρόνημα τῆς σαρκός, εἶναι αἰχμαλωσία καί θάνατος, τό ἄλλο, τό φρόνημα τοῦ Πνεύματος, εἶναι ἐλευθερία καί ζωή. Ἄν δέν προσέξῃ κανεῖς ἀκριβῶς τά λόγια τοῦ Παύλου, εἶναι δυνατόν νά πλανηθῇ καί νά θεωρήσῃ πῆ σάρκα αὐτήν καθ' ἑαυτήν ὡς ἀμαρτία ἢ καί ὡς πηγὴ ἀμαρτίας. Ἀντίθετα μπορεί νά ταυτίσῃ τό φρόνημα τοῦ πνεύματος μέ τήν ψυχὴ καί νά θεωρήσῃ, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἐξ ὑπαρκῆς ἀγαθῆ. Γι' αὐτό ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐφιστᾷ τήν προσοχή μας. Μὴ κολλᾶτε, λέει, στίς λέξεις. Βλέπετε τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τίς λέξεις. Καί διαβάστε τίς λέξεις μαζί μέ τὰ συμφραζόμενα. «*Οὐ γάρ ἀπλῶς ταῖς λέξεσιν, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ τοῦ λέγοντος ἀναγκαῖον πανταχοῦ προσέχειν, καί τὴν ἀκριβῆ τῶν εἰρημένων εἰδέναι διαίρεισιν. Τά μὲν γάρ ἐστὶν ἀγαθά, τὰ δὲ κακά, τὰ δὲ μέσα οἷον ψυχὴ καί σὰρξ τῶν μέσων ἐστί, καί τοῦτο κάκεινο γενέσθαι δυναμένῃ. Τό δὲ Πνεῦμα, τῶν ἀγαθῶν αἰεὶ, καί οὐδέποτε ἕτερόν τι γινόμενον*» (Ε.Π.Ε. 17,166). Μετάφρασις: Ὅχι ἀπλῶς στίς λέξεις, ἀλλὰ σπὶ γνώμῃ τοῦ ὁμιλητοῦ πρέπει νά προσέχουμε πάντοτε καί νά γνωρίζουμε πῆ σωστικὴ ἔννοια τῶν λόγων του. Διότι ἄλλα εἶναι ἀγαθά, ἄλλα κακά καί ἄλλα ἠθικῶς ἀδιάφορα, σπὶ μέση. Ἡ ψυχὴ καί τό σῶμα ἀνήκουν στά ἐνδιάμεσα. Μπορεῖ νά γίνουν καί τό ἓνα καί τό ἄλλο, ἐνῶ τό Πνεῦμα ἀνήκει στά ἀγαθά καί ποτέ δέν γίνεται τίποτε ἄλλο.

● Δέν εἶναι ἐχθρός τοῦ Θεοῦ ἡ σάρκα, ἀλλὰ τό σαρκικό φρόνημα, δηλαδή, ἡ πονηρία καί

ἡ κακία. Αὐτή ἡ πονηρία ποτέ δέν ὑποτάσσεται στό Θεό. Λέει, λοιπόν, στό στίχο 7 τοῦ ὀγδόου κεφαλαίου ὁ Παῦλος: «*Τῷ γάρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται οὐδέ γάρ δύναται*». Δηλαδή: Τό θέλημα τῆς σαρκός δέν ὑποτάσσεται στό νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὔτε μπορεί νά ὑποταχθῇ.

Φαίνεται ἀπόλυτο αὐτό τό «*οὐ δύναται*», ἀλλά δέν εἶναι. Στόν ἐπόμενο μάλιστα στίχο ἔχει καί ἄλλο «*οὐ δύναται*». Λέει: «*Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρεῖσαι οὐ δύναται*» (στ. 8). Δηλαδή: Γι' αὐτό, ὅσοι εἶναι κάτω ἀπὸ τήν κυριαρχία τῆς σαρκός, δέν μπορούν ν' ἀρέσουν στόν Θεό.

● «*Οὐ δύναται*» (στ. 7). Ἄδύνατον, λοιπόν, νά σωθοῦν οἱ τῆς σαρκός, οἱ ἀμαρτωλοί; Δέν λέει κάτι τέτοιο ὁ Παῦλος. Ὁ παράδεισος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀμαρτωλούς, πού ὅμως μετανόησαν. Δέν ἔμεναν στήν ἀμαρτία. Οἱ περαστικοί ἀπὸ τήν ἀμαρτία, εἶναι δυνατόν νά σωθοῦν. Οἱ ἐμμένοντες στήν ἀμαρτία, οἱ ἀμετανόητοι, ὅσοι θεωρητικά ὑποστηρίζουν τήν ἀμαρτία καί περιφρονοῦν τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού ἐγίνε Υἱός τοῦ ἀνθρώπου καί σταυρώθηκε γιά μᾶς, αὐτοί πού τήν ἀμαρτία τήν ἔχουν κατεστημένο μέσα τους, αὐτοί δέν μπορούν νά ὑποταχτοῦν στό Θεό.

● Ἡ πορνεία δέν μπορεί ποτέ νά ταυτισθῇ μέ τῆ σωφροσύνη. Ἔτσι καί ὁ ἐμμένων καί δουλεύων στήν ἀμαρτία δέν μπορεί νά ἐκτελῇ συγχρόνως καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐνα δένδρο εἶναι ὁ ἀνθρώπος. Θά παράγῃ ἢ καλοῦς ἢ κακούς καρπούς. Ἀνάλογα μέ τό τί ρουφάει. Ἄν οἱ ρίζες του ποτίζονται ἀπὸ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, θά παράγῃ ἀγαθούς καρπούς. Ἄν ποτίζονται ἀπὸ τό σαρκικό φρόνημα, ἀπὸ τόν ὑπόνομο τῆς ὕλιστικῆς νοοτροπίας, θά παράγῃ

βρώμικους καρπούς. Τό εἶπε ὁ Κύριος: «Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν καρπούς πονηρούς ποιεῖν, οὐδέ δένδρον σαπρὸν καρπούς καλοὺς ποιεῖν» (Μαθ. ζ' 18). Καί ἐπειδὴ στὸν ἐρμηνεύομενο στίχο γίνεται λόγος γιὰ ὑποταγή, δέν μπορεί κάποιος νὰ δουλεύη καί ν' ἀρέσῃ συγχρόνως σέ δύο ἀφεντικά: «Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεῖν. Ἡ γάρ τὸν ἓνα μισήσει καί τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῖν καί μαμωνᾷ» (Μαθ. σι' 24).

● Ἄν ἐπιμένουμε νὰ εἴμεθα «ἐν σαρκὶ ὄντες», δέν μπορούμε ν' ἀρέσουμε στὸν Θεό. Κι ἐδῶ, ἂν τὸ πάρουμε κατὰ γράμμα, θά καταλήξουμε στὸ ὅτι φταίει τὸ σῶμα, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόμεθα! Ἄρα πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σῶμα, ἢ νὰ βασανίσουμε τὸ σῶμα ἢ καί νὰ σκοτώσουμε τὸ σῶμα, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ πράττουμε τὰ ἀρεστὰ στὸ Θεό; Σέ τί παραλογισμό καταλήγουν ὅσοι κατὰ γράμμα ἐρμηνεύουν τὴ Γραφή καί δέν βλέπουν τίς λέξεις καί τίς φράσεις τῆς μέσα σπίν ὄλη περικοπή καί στὸ ὅλο πνεῦμα τοῦ θεοπνεύστου κειμένου. Τί λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχετικά: «Τί οὖν; Κατακόψωμεν τὸ σῶμα, φησὶν, ἵνα ἀρέσωμεν τῷ Θεῷ, καί ἐξέλθωμεν ἀπὸ τῆς σαρκός; Καί ἀνδροφόνους ἡμᾶς εἶναι κελεύεις, ἐπ' ἀρετῆς ἄγων; Ὅρα πόσα ἄτοπα τίκεται, ἐάν ἀπλῶς τὰ λεγόμενα ἐκδεξώμεθα; Σάρκα γάρ ἐνταῦθα οὐ τὸ σῶμά φησιν, οὐδέ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸν σαρκικὸν βίον καί κοσμικόν, καί τρυφῆς καί ἀσωτίας γέμοντα, τὸν ὅλον σάρκα ποιοῦντα τὸν ἄνθρωπον» (Ε.Π.Ε. 17,164). Μετάφρασις: Θά καταστρέψουμε, λοιπόν, τὸ σῶμα γιὰ ν' ἀρέσουμε στὸ Θεό; Θά βγοῦμε ἀπὸ τὴ σάρκα; Μᾶς συμβουλευεῖς, ὦ Παῦλε, νὰ σκοτώσουμε τὸ σῶμα, προκειμένου νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς σπὴν ἀρεπῆ; Βλέπετε πόσα παράλογα γεννιοῦνται, ἂν δεχθῶμε χωρὶς σύνεσι τὰ λόγια τῆς Γραφῆς; Διότι ἐδῶ ὁ Παῦλος σάρκα δέν ὀνομάζει τὸ σῶμα οὔτε τὴν οὐσία τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὴ σαρκική καί πονηρὴ ζωή, ποῦναι γεμάτη ἀπὸ ἀπολαύσεις καί ἀσωτεῖες καί μεταβάλλει ὅλο τὸν ἄνθρωπο σέ σάρκα.

● Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ εἴμαστε στὸ σῶμα καί νὰ γίνουν καί ἡ ψυχὴ καί τὸ σῶμα μας «θυσία εὐάρεστος τῷ Θεῷ» (Ρωμ. ιβ' 1). Ἄρκει νὰ ἔχουμε γνώμονα, τὸ τί ἀρέσει στὸν Θεό. Γιά ν'

ἀρέσουμε στὸν ἑαυτό μας (φιλάρεσκοι) καί στοὺς ἄλλους (ἀνθρωπάρεσκοι), κοιτάζουμε τὸν ἑαυτό μας στὸν καθρέφτη καί καλλωπιζόμαστε. Γιὰ ν' ἀρέσουμε στὸν Χριστό, πρέπει συνεχῶς νὰ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν δικό Του καθρέφτη, πού εἶναι τὸ Εὐαγγέλιό Του, καί νὰ στολίζουμε τὸν ἑαυτό μας σύμφωνα μὲ τὴν πάντοτε ἐπίκαιρη μόδα, πού λέγεται θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Συνήθως θεωρητικά λέμε, ὅτι λατρεύουμε τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀλλ' ἡ πραγματικὴ μας λατρεία εἶναι γιὰ ἄλλον θεό, γιὰ τὸ ἐγὼ μας, ἀφοῦ καί ὅταν στοὺς ἄλλους θέλουμε ν' ἀρέσουμε, τὴ φιλαρέσκεία μας ὑπηρετοῦμε. Ἄν ὅμως μᾶς ἀξίωση ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ καί ξεφύγουμε ἀπὸ τὸ «ἐν σαρκὶ ζῆν», τότε θά λατρεύουμε «εὐαρέστως τῷ Θεῷ» (Ἐβρ. ιβ' 28).

### Πνεῦμα Χριστοῦ (στ. 9)

Οἱ χριστιανοί, ὅσοι ἀληθινὰ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου, εἶχαν ἀποκολληθῆ, διὰ τῆς μετανοίας, ἀπὸ τὸ «κατὰ σάρκα», καί εἶχαν ἀγαπήσει τὸ «κατὰ πνεῦμα ζῆν». Κάποτε, πρὶν νὰ βαπτισθῶμε ἢ πρὶν ν' ἀναγεννηθῶμε, ἀφήναμε νὰ δεσπόζη τὸ σαρκικό, τὸ πονηρὸ, πνεῦμα. Τώρα, ἡ Χάρις φέρνει μέσα μας τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ μίλησε πρὶν γιὰ τὸν σαρκικό τρόπο ζωῆς, ἔρχεται σπὴν παρουσία τοῦ Πνεύματος μέσα μας. «Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Εἰ δέ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ» (στ. 9). Δηλαδή: Σεῖς δέν εἴστε κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς σαρκός, ἀλλ' ὑπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Πνεύματος, ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας. Ἄν δέ κάποιος δέν ἔχη τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς δὲν ἀνήκει σ' Αὐτόν.

Δύο κόσμοι:

● Ὁ ἓνας: «Οἱ ἐν σαρκί». Ὅλα στρατευμένα σπὴν ὑπηρεσία τοῦ κακοῦ καί τῆς ὕλης. Θεοποίησις τῆς ὕλης. Σῶμα, νοῦς, ψυχὴ, σκέψις, βούλησις, τὰ πάντα στραμμένα πρὸς τὸ κακό. Πῶς εἶναι δυνατόν σέ τέτοιους ἀνθρώπους νὰ κατοικῆ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ; Ὅπως φεύγει τὸ λευκὸ περιστέρι σάν ἀκούη τὸν κρότο τοῦ κυνηγετικοῦ ὄπλου, ἔτσι καί τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ

δέν μπορεί νά παραμείνη, ν' αναπαυθῆ, ὅταν τό διώχνη τό ὑλιστικό πνεῦμα. Μέ τή βία δέν κάθεται. Ἐφ' ὅσον προτιμᾶμε καθ' ὀλοκλήρῃα τό πνεῦμα τῆς σαρκός, τό πονηρό πνεῦμα, δέν μένει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

● Ὁ ἄλλος κόσμος: «*Οἱ ἐν πνεύματι*». Χριστιανοί εἶναι ὅσοι ἔχουν Πνεῦμα Ἅγιο. «*Σάρκα φοροῦντες, τόν κόσμον οἰκοῦντες*», καί ὅμως ζοῦν ὡς πνευματικοί. Καί τό σῶμα τους καί ἡ ψυχή τους εἶναι ὄργανα τοῦ Πνεύματος. Καί ὅταν λέμε Πνεῦμα, ἐννοοῦμε τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Χριστός εἶχε σάρκα, ἀλλά σάρκα «*ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου*». Καί οἱ χριστιανοί ἔχουν σάρκα, ἀλλ' «*ἐν πνεύματι*».

Ἐποῦ τό Πνεῦμα κατοικεῖ, ἐκεῖ γεννιέται ὁ Χριστός. Ἐποῦ τό Πνεῦμα κυριαρχεῖ, ἐκεῖ τά σκουλήκια γίνονται ἀετοί, οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἄγγελοι. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁ Παῦλος τό μείζον τίθησιν, ὅτι οὐ μόνον ἐν ἁμαρτία, ἀλλ' οὐδέ ἐν σαρκί λοιπόν ἐστίν ὁ πνευματικός ἄνθρωπος, ἄγγελος ἐντεῦθεν ἤδη γενόμενος, καί πρὸς τόν οὐρανόν ἀναβάς, καί λοιπόν τό σῶμα ἀπλῶς περιφέρων*» (Ε.Π.Ε. 17,164).

Μετὰ φρασις: Ὁ Παῦλος ἀναφέρει τό μεγαλύτερο, ὅτι ὄχι μόνο σπὴν ἁμαρτία, ἀλλ' οὔτε σπὴν σάρκα ζῆ πλέον ὁ πνευματικός ἄνθρωπος. Ἐγίνε πλέον ἄγγελος. Ἀπὸ τώρα ἀνέβηκε στόν οὐρανό, φέρνοντας στό ἐξῆς ἀπλῶς καί μόνο τό σῶμα.

● Τό βασικό θέμα γιά τούς χριστιανούς εἶναι, ἂν ἔχουν Πνεῦμα Ἅγιο. Μπορεῖ νά ἔχουμε μεγαλοπρεπεῖς ναούς, φανταχτερὰ ἄμφια, πολυάριθμα προσκυνήματα, ποικίλους θρησκευτικούς τύπους, πλούσιο θρησκευτικό διάκοσμο. Πνεῦμα Ἅγιο ἔχουμε; Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦρθε γιά πρώτη φορά σπὴν Ἐφεσο, βρῆκε δώδεκα ἄνδρες, πού εἶχαν ἀρχίσει νά γίνονται μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Τό πρῶτο, πού τούς ρώτησε, ἦταν: Πήρατε Πνεῦμα Ἅγιο; Φάνηκαν ἀπορημένοι. «*Μά δέν ξέρομε κἄν, ἂν ὑπάρχη Πνεῦμα Ἅγιο*». Εἶχαν παραμείνει ἀκόμα στό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου. Κι ἐκεῖνοι βέβαια ἦσαν καλοπροαίρετοι καί ταπεινοί, γι' αὐτό καί παραδέχτηκαν τή βασική τους ἔλλειψη, βαπτίστηκαν στό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί πῆραν Πνεῦμα Ἅγιο. «*Ἐπι-*

*θέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας ἦλθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐπ' αὐτούς*» (Πράξ. ιθ' 1-7).

Σήμερα ὅμως, φορτισμένοι μ' ἓνα σωρό θρησκευτικά, ἀλλ' ἀντιπνευματικά πράγματα, σάν νά ἔχουμε κάποια θρησκευτική αὐτάρκεια. Δέν νιώθουμε τήν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ ἄλλωστε δέν τό γνωρίζουμε, δέν τό ἔχουμε ζήσει, δέν ἔχουμε ἐλλαμφθῆ ἀπό τό φῶς Του. Αὐτός, πού βρίσκεται σέ κῶρο, πού ὅλοι φωτίζονται ἀπό μικρά κερῆκα καί ἐμπειρία ἄλλου εἶδους φωτισμοῦ δέν ἔχει, πῶς νά αισθανθῆ τήν ἔλλειψη ἠλεκτρικοῦ φωτός; Μικρά φωτάκια, θρησκευτικά, πού κι αὐτά τρεμοσβήνουν, μᾶς προκαλοῦν κάποια αὐτάρκεια, καί δέν ζητᾶμε τό φῶς τό ὑπέρλαμπρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

● Ὅποιος ὅμως δέν ἔχει Πνεῦμα Ἅγιο, αὐτός δέν ἔχει Πνεῦμα Χριστοῦ. Καί ὅποιος δέν ἔχει Πνεῦμα Χριστοῦ, αὐτός δέν ἀνήκει στόν Χριστό, δέν εἶναι χριστιανός, ὅσο καί ἂν τό ἰσχυρίζεται.

Καί ποιός εἶναι ἐκεῖνος, πού τό Πνεῦμα «*οἰκεῖ ἐν αὐτῷ*» (στ. 9); Αὐτός, πού καί οἱ σωματικές καί οἱ ψυχικές του δυνάμεις εἶναι ποτιομένες ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Τό σίδηρο, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι σίδηρο. Σάν εἶναι σκουριασμένο, φαίνεται παλιοσίδηρο. Ἄν ὅμως εἶναι βουτηγμένο σπὴν φωτιά, εἶναι φωτιά, καίτοι εἶναι σίδηρο. «*Οὕτω καί τῶν πιστῶν καί Πνεῦμα ἐχόντων καί ἡ σὰρξ λοιπόν πρὸς ἐκείνην μεθίσταται πάντοθεν, καί τῆ ψυχῆ συναπτερουμένη*» (Ε.Π.Ε. 17,166). Μετὰ φρασις: Καί ἡ σάρκα τῶν πιστῶν, πού ἔχουν καί Πνεῦμα, συμμετέχει καί αὐτή σπὴν πνευματική ἐνέργεια, γίνεται ὅλη πνευματική, ἀναπερώνεται μαζί μέ τήν ψυχή.

● Γι' αὐτό καί σπὴν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα, καί τά δύο, καί τό σῶμα καί ἡ ψυχή, ἢ μαζί θά δοξάζονται σπὴν βασιλεία τῆς ζωῆς, ἢ μαζί θά κολάζονται. Ἐξαρτᾶται σέ ποιό ἀφεντικό παραδόθηκαν: στό ἀνώτερο, «*βέλτιον*», ἢ στό κατώτερο, «*χείρον*». «*Ἄν τῷ βελτίονι, ἐγένου τῆς ἐκείνου μερίδος. Ἄν τῷ χείρονι, τῆς ἐνταῦθα ἀπωλείας κατέστης κοινωνός*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 17,166).

**π. Δ. Α.**



## Ἐλεύθεροι

### ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

#### Τί νά κάνω;

Ἔιχε προβληματισμούς. Πλούσιος πολύ, μά ὁ πλοῦτος του εἶχε γίνει γι' αὐτόν πρόβλημα καί πνίξιμο. Δέν κοιμᾶται. Ρωτᾷει τόν ἑαυτό του καί ξαναρωτᾷει: «*Τί ποιήσω;*». Τί νά κάνω;

• *Τί νά κάνω;* Ποῦ θά τά ἀποθηκέω;

• *Τί νά κάνω;* Ἄ, κάτι σκέφτηκα: Ἐχω ἀποθήκες. Θά τίς γκρεμίσω καί θά φτειάξω ἄλλες. Πρέπει νά γίνω ὁ πλουσιώτερος τοῦ κόσμου. Καί ξαφνικά...

• Ποῦ εἶσαι; φωνάζει τήν τελευταία του νύκτα. Ποῦ εἶσαι;

—Ποῖόν φωνάζεις;

—Κάποιον νά μέ σώση...

—Ἐμένα φωνάζεις; Ἦλθα!... Εἶμαι, ὁ θάνατος...

—Ὁχι ἐσένα!... Φύγε! Πήγαινε στή διπλανή πόρτα... Δέν σέ θέλω! Ἄκου; Μή μοῦ χτυπᾶς τήν πόρτα... Μή μπαίνης. Φύγε!... Σέ φοβάμαι...

• Καί ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

—Ἄκου, πλούσιε. Δέν φεύγει ὁ θάνατος. Θά φύγης ἐσύ μαζί του. Τώρα, ναι τώρα, «*τήν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν*». Ζητᾶνε τήν ψυχὴ σου οἱ σκοτεινοὶ ληστές τῆς κολάσεως. Καί ξέρεις γιατί; Γιατί ἀποδείχθηκες «*ἄφρων*», ἀνόητος. Καί ξέρεις γιατί εἶσαι ἀνόητος; Γιατί ξέχασες τίς ἀποθήκες σου ἄδειες!...

—Ἐγώ; Μά ἐγώ ἤθελα νά γεμίσω κι ἄλλες ἀποθήκες. Ν' ἀποκτήσω κι ἄλλα...

—Ἄσε τίς δικαιολογίες. Ρωτοῦσες ὀλη τή νύχτα! Τώρα ρωτᾷω ἐγώ! Ἐσύ ρωτοῦσες: «*Τί ποιήσω;*». Τί νά κάνω;... Κι ἐγώ σέ ρωτᾷω: Τώρα ποῦ δέν μπορείς νά πάρης τίποτε μαζί σου, τί θά τά κάνης; Τίνος εἶναι τώρα; «*Τί νι ἔσται;*». Δικά σου πάντως δέν εἶναι... Νά σέ ρωτήσω καί κάτι ἄλλο: Ξέρεις ποῦ πᾶς τώρα; Πᾶς ἐκεῖ, ποῦ δέν θά γυρίσης ποτέ. Πᾶς

ἐκεῖ, ποῦ μετάθεσις δέν ὑπάρχει! Τί κρίμα!...

—Καί τί ἔπρεπε νά κάνω; Ὅλη τή νύκτα ρώταγα: «*Τί ποιήσω;*».

• Ἄν ρώταγες τήν ψυχὴ σου, θά σοῦ ἔλεγε:

—Γιατί μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

• *Θυμᾶσαι πῶς τῆς μίλησες;* «*Ψυχὴ, ἔχεις πολλά. Φάε, πιές, γλέντα*». Καί ἡ ψυχὴ σοῦ ἀπαντᾷ:

—Ἐγώ εἶμαι αὐτὴ. Δέν εἶμαι τό ὑποζυγίό σου. Δέν εἶμαι κοιλιά. Ἐγώ θέλω νά μέ ικανοποιήσης μέ τίς ἀρετές, μέ καλές πράξεις, μέ ἐπιθυμίες οὐράνιες. Δέν εἶμαι ζῶο. Εἶμαι πνεῦμα. Δέν εἶμαι γιὰ τό χῶμα. Εἶμαι γιὰ τόν Οὐρανό...

• «*Τί ποιήσω;*». Νά σκεφθῆς τέσσερις λέξεις: *Θεός - Χρόνος - Θάνατος - Αἰωνιότητα!* Ὑπάρχει Θεός! Σ' ἀγαπᾷ, μά δέν τόν ἀγαπᾶς. Ὑπάρχει χρόνος, μά δέν βλέπεις ὅτι κάποτε τελειώνει. Ὑπάρχει θάνατος, μά δέν σκέπτεσαι πῶς αὐτὴ τή νύχτα σοῦχει στήσει καρτέρη! Ὑπάρχει αἰώνια ζωή...

• Ἄν μπορῆ ὁ ὑλιστής νά σκεφθῆ τήν αἰώνια ζωή, ἄλλο τόσο μπορεῖ καί ὁ πλεονέκτης νά σκεφθῆ πῶς τόν περιμένει μιὰ νύχτα ἀξημέρωτη, μιὰ νύκτα ἀτέλειωτη, ἡ νύχτα τῆς κολάσεως.

• *Τί νά κάνουμε;* Τό καλό νά κάνουμε, τήν ἀγάπη νά δώσουμε στους ἀνθρώπους, τήν ψυχὴ μας νά δώσουμε στό Δημιουργό καί Λυτρωτὴ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν αἰωνιότητα νά σκεπτόμαστε.

#### Σωτήρας ὁ ἓνας, ὀλετήρας ὁ ἄλλος

Ἐνας ἔσωσε ὀγδόντα ἀνθρώπους. Ζῆστά Κύθηρα. Ἐκεῖ ὅπου στίς 9 Ὀκτωβρίου οἱ δουλέμποροι ἀπό τήν Τουρκία, ἀφοῦ πήραν ἀπό κάθε λαθρεπιβάτη ὄ,τι εἶχε καί δέν εἶχε, στοίβαξαν σέ μικρό

σκάφος, χωρητικότητας είκοσι ατόμων, πάνω από εκατόν είκοσι! Βρέθηκαν **ναυαγοί** στη θάλασσα, κοντά σέ απόκρημνα βράχια τής νήσου **Κύθηρα**. Τό ελληνικό λιμενικό, λόγω θαλασσοταραχής, δυσκολευόταν νά περισώση τούς ταλαίπωρους ναυαγούς. Κι αὐτοί προσπαθοῦσαν νά σκαρφαλώσουν στά **βράχια**. Μάταια. Ἀπόκρημνα βράχια τούς ἔρριχναν πάλι στά ἀφρισμένα κύματα.

• Ἀλλά νά, ἐμφανίστηκε ὁ σωτήρας τους: Ὁ **Μιχάλης Πρωτοψάλτης** ζῆ στά Κύθηρα καί εἶναι ἰδιοκτήτης μεγάλου γερανοῦ. Μόλις πληροφορήθηκε γιά τό σκάφος, που προσέκρουσε στά βράχια, πήρε τό γερανό του καί ἔσπευσε στό σημείο. Ὁ γάντζος τοῦ γερανοῦ ἀνέβασε ἀπό τά απόκρημνα βράχια ὀγδόντα ἀλλοδαπούς, θύματα τῶν Τούρκων λαθρεμπόρων. Ὅχι, δέν ἀνήκει σέ καμμία ΜΚΟ, δέν χρηματοδοτεῖται, δέν καταγγέλλει τό ἑλληνικό κράτος. Ὅ,τι ἔκανε, τό ἔκανε μέ τήν καρδιά του. **Τί κάνει ἡ Ἀγάπη!**

• Τήν ἴδια μέρα ὅλα τά κανάλια ἐπί πολλές ὥρες, ἀντί νά προβάλλουν τόν πρωτοψάλτη τής Ἀγάπης, μιλοῦσαν γιά τόν **ἐγκληματία τής Ἀπάτης**. Ὁ ἕνας λέγεται Πρωτοψάλτης, μά δέν ψέλνει σέ ἐκκλησία. Τραγουδάει μέσα του ἡ ψυχὴ

τῆς ἀγάπης. Ὁ ἄλλος ἦταν **ψάλτης** σέ ἐκκλησία καί ἐπίτροπος καί πολιτικός παράγων, μά τό βασικό του ἔργο ἦταν νά ὀργιάζη αὐτός καί οἱ φίλοι του πάνω σέ ἕνα **δωδεκάχρονο κορίτσι!**

• Ὁ ἕνας ἔσωσε ὀγδόντα συνανθρώπους του ἀπό τόν βέβαιο πνιγμό. Ὁ ἄλλος εἶχε ὀργανώσει κύκλωμα διεστραμμένων **παιδεραστῶν!**

• Ὁ ἕνας σωτήρας ναυαγῶν. Ὁ ἄλλος ὀλετήρας μικρῶν παιδιῶν.

• Ἡ δικαιοσύνη πολύ γρήγορα ἄς κινηθῆ. Ὁ **μανιακός σεξομανῆς** καί **μαστροπός** παραδειγματικά νά τιμωρηθῆ. Καί ὅποιος ἄλλος ἀποδειχθῆ συνένοχος, ἔστω κι ἂν ἀκόμη ἀνήκη καί στήν οἰκογένεια τῆς μικρῆς!.

• Ὁ κύριος δράστης παρίστανε τό φίλο ἐκκλησιῶν, κληρικῶν καί πολιτικῶν προσώπων. Ἀγκάλιαζε σημαίνοντα πρόσωπα καί **φωτογραφίζοταν μαζί τους!**

• Φυσικά ὅλοι αὐτοί δέν φταῖνε! Ἄν καί νομίζουμε, ὅτι πρέπει νά δοθῆ ἕνα τέλος στό **«Βγάλτε μας μιά φωτογραφία»!**

• Τόν διέγραψε ἀπό μέλος τῆς ἡ Νέα Δημοκρατία. Ποιός ὅμως θά διαγράψῃ ἀπό τήν **ψυχὴ** τοῦ δωδεκάχρονου παιδιοῦ τίς φρικτές ἐμπειρίες καί τά ψυχικά τραύματα;

• Εἴμαστε σίγουροι, ὅτι ἡ Ἀστυνομία, οἱ ἀνακριτές, οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ παιδοψυχολόγοι, θά κάνουν ὅ,τι ἐπιβάλλεται γιά τήν **ἐξάρθρωσι τῆς σπείρας** τοῦ ἀνωμάλου ἀπατεώνα. Καί φυσικά τό μέγιστο καθῆκον τό ἔχουν οἱ γονεῖς. Διαμάντια κρατοῦν στά χέρια τους. Ἄς τά φυλάνε καλά. Ἀγγέλους τούς χαρίζει ὁ Θεός. Ἄς στέκωνται ἄγρυπνοι. Γιά νά μποροῦν νά λένε: **«Ἴδου ἐγώ καί τά παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός»**. Δέν τούς τά δίνει ὁ Θεός, γιά νά τ' ἀφήνουν **ἀνεξέλεγκτα** στά δόντια τῶν θηρίων.

• Τό **γεννᾶν** παιδά εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καί καθῆκον τῶν γονέων. Τό **ἀνατρέφειν** παιδιά ἐν παιδείᾳ καί **νοουθεσίᾳ Κυρίου**» (Ἐφεσ. ε' 4), εἶναι **τέχνη** καί **ἀπαιτεῖ θεῖο φωτισμό**. Τά παιδιά εἶναι γιά τό σπῆτι καί τό σχολεῖο, ὄχι γιά τούς δρόμους!

## ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός  
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Υπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου  
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδά καί Αὐστραλίας: **δολλάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

### Τό κακό ξεριζώνεται, δέν μετατίθεται

Θά ἔδινε ὁ Χριστός «**βελούδινη λύσι**» στό πρόβλημα τῆς βεβηλώσεως τοῦ Ναοῦ καί τῆς ἀπατεωνιάς πού ὠργίαζε ἀπό ἀγύρτες τῆς θρησκείας; Φυσικά ὄχι! Τό **φραγγέλιο** ἦταν ἡ μόνη λύσις. Τό ξεριζώμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἱερῶν καί τῶν ὀσίων ἦταν τό πλέον ἐπιβεβλημένο. Τό λέμε αὐτό, διότι ἀκούστηκε καί γράφτηκε παντοῦ, ὅτι στή βεβηλώσι τοῦ ἱεροῦ χώρου τῶν **Ἁγίων Ἰσιδώρων στό Λυκαβηττό** θά δοθῆ «βελούδινη λύσις»! Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Τερώνυμος δέν ἔχει δώσει δείγματα ὅτι φοβᾶται ἀγύρτες καί ἀπατεῶνες. Ἐχει τό σθένος νά ἀποβάλλη τύπους, πού ἐκμεταλλεύονται τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων

καί παριστάνουν τούς **ψευδοθαυματουργούς**. Εἶναι στιβαρός οἰακοστρόφος. Δέν θέλουμε νά πιστέψουμε, ὅτι φοβᾶται ἕνα ρασοφόρο, πού ἀνακάλυψε τό «**ποιεῖν σημεῖα καί τέρατα**»!

- Ἄν φοβόταν ὁ ὑπεύθυνος καί γιά τό Λυκαβηττό ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας μας, τότε γιατί πρὶν ἀπό μερικά χρόνια διέταξε **ἀνακρίσεις** γιά τό ὅλο πρόβλημα, πού κρύβει πολλά ἀποστήματα; Γιατί ὤρισε καταρτισμένους κληρικούς, πού ἐπί χρόνια ξεσκόνισαν καλά τήν ὑπόθεσι, ξεσκέπασαν ὅλα τά ὑφιστάμενα στό χώρο τοῦ Λυκαβηττοῦ σκάνδαλα καί τοῦ παρέδωσαν ἕνα **πόρισμα ἑκατοντάδων σελίδων**, μέ πλῆθος τεκμηριωμένες κατηγορίες;

- Ἀσφαλῶς καί δέν φοβήθηκε ὁ Μακαριώτατος μερικούς περιτρεχάμενους στό παρεκκλήσι τοῦ Λυκαβηττοῦ. Γι' αὐτό καί ὤρισε μέλη **Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου**. Τό ἄν ἐγινε ἡ δίκη ἢ ὄχι, αὐτό δέν τό γνωρίζουμε.

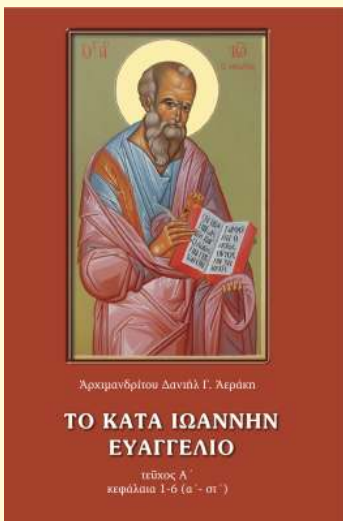
- Ἄν στό Λυκαβηττό ὅλα καλῶς γίνονταν καί γίνωνται, γιατί τά **οἰκονομικά** τοῦ παρεκκλησίου παρουσιάζουν σκανδαλώδη πτώσι; Ἐνῶ τά ἄλλα παρόμοια παρεκκλήσια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔχουν καί διαφάνεια, ἀλλά καί μέ τά ἔσοδά τους ἐνισχύουν τό ποικίλο ἔργο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τό παρεκκλήσι τοῦ Λυκαβηττοῦ παρουσιάζει παθητικό.

Καί νά φαντασθῆ κανεῖς, ὅτι καθημερινά στέκουν στήν **οὐρά** ἑκατοντάδες ἀνθρώποι γιά ν' ἀνάψουν λαμπάδες, γιά νά ρίξουν τόν ὄβολό τους στό «παγκάρι», μέ τήν ἐλπίδα κάποιου... θαύματος!

- Ἄν ἀληθεύη ὅτι ὁ ἐκεῖ παροικῶν προορίζεται γιά ἡγούμενος Μοναστηριοῦ, αὐτομάτως γεννιέται τό ἐρώτημα; Πῶς ἕνας **ἔγγαμος** ἱερέας θά γίνῃ ἡγούμενος; Ἄν ἔπαυσε νά εἶναι ἔγγαμος, ποῖο «θαῦμα» τόν κατέστησε ἄγαμος; Πέθανε ἢ παπαδιά του;

- Ἄν ὁ παροικῶν στό Λυκαβηττό μετατεθῆ ἀλλοῦ γιά νά κτίσῃ μοναστήρι, ποιά εἶναι ἡ «**ἀδελφότητά**» του; Μέχρι σήμερα ἕνας νεαρός ἔχει καρῆ μοναχός.

#### Νέα ἔκδοσις



Νέο βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη. Ἐρμηνεύει τά πρῶτα ἕξι κεφάλαια (α' - στ') τοῦ κατὰ **Ἰωάννην εὐαγγελίου**. Κατάλληλο καί γιά Ἀγιογραφικούς κύκλους.

Σελ.304. Τιμᾶται 10 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

e-mail: [info@ioannisvaptistis.gr](mailto:info@ioannisvaptistis.gr)

Ἄλλά κι ἂν παραχωρηθῆ ἐκκλησιαστική ἑκτασίς στὸν «θαυματουργό», ποιὸς ἐγγυᾶται ὅτι ἡ φήμη του ὡς θαυματουργοῦ δέν θά τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ δέν θά τρέχῃ ὁ κοσμάκης καὶ στό νέο του στέκι, ἐπιζητώντας «σημεῖα καὶ τέρατα»;

• Καὶ ἂν τοῦ πάρουν, ὅπως λέγεται, τὸ «σταυρό» πού «θαυματουργεῖ», ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι δέν θά βρῆ ἄλλο σταυρό, νά συνεχίσῃ τὴν καλή του δουλειά;

• Ὅπου λείπει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κάθε *ψευδόχριστος, ψευδοπροφήτης* καὶ *ψευδοθαυματουργός* ἐγκαθιστᾶ στίς ψυχές τὴν ὀλιγοπιστία, τὴν ψευδαίσθησι καὶ τὴν ἀπελπισία.

### Ἐφιαλτικοὶ ἀριθμοὶ

Ἔισθε Ἕλληνες καὶ Χριστιανοί; Σᾶς νοιάζει ἂν ἡ Τουρκία «*ένα βράδυ*» ἀρπάξῃ τὰ νησιά μας; Καλή ἡ ἀνησυχία σας. Μά τὴν ἀνησυχία τὴν γεννᾶμε ἕμεῖς μέ τὴν *ὑπογεννητικότητα*.

• Κρατήστε τὰ νούμερα: Τὸ 2021 οἱ γεννήσεις στὴν πατρίδα μας ἦσαν **85.346** καὶ οἱ θάνατοι **143.919!!!** Ὅταν γιὰ νά διατηρηθῆ ἕνας ἔθνος, ἀπαιτεῖται τουλάχιστον ἴσος ἀριθμὸς γεννήσεων καὶ θανάτων, πέστε μας ποιὸς σκοτώνει τὴν ἔνδοξη ἄλλοτε Ἑλλάδα;

• Ὡς Ἕλληνες τρομάζουμε μέ τοὺς ὡς ἄνω ἀριθμούς. Καὶ ὡς Χριστιανοί; Ὑπάρχουν στὸν τόπο μας **52.000** συμβιώσεις!

• Ἀπὸ αὐτὲς πόσα ζευγάρια ἔχουν ἐπιλέξει τὸν *ἐκκλησιαστικό γάμο*, δηλαδή, τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκ-

κλησίας γιὰ μία ὁμορφὴ συζυγία; Μόνο οἱ **18.478!** Δηλαδή τὰ 2/3 τῶν Ἑλλήνων (Ὁρθοδοξῶν Χριστιανῶν;;;) δέν θέλουν Χριστό, οὔτε Ἐκκλησία. Εἶναι ὅλοι αὐτοὶ ἄθεοι; Ἄλλά καὶ οἱ λεγόμενοι ἐκκλησιαστικοὶ εἶναι γάμοι κατὰ Θεόν; Οἱ περισσότεροι γίνονται σέ κάποιον *«κτῆμα»*, μέ ἕνα μικροσκοπικὸ ἐκκλησιάκι, μέ μοναδικό σκοπὸ νά γλεντήσουν μετὰ τὸ γάμο στὴν πλοῦσια ταβέρνα!

• Οἱ λεγόμενοι *«πολιτικοὶ γάμοι»* εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λεγομένους ἐκκλησιαστικούς. **22.272** οἱ πρῶτοι, **18.487** οἱ δεύτεροι! Καλύτερα στό δημαρχεῖο, παρά στὴν Ἐκκλησία!

• Μέ *«σύμφωνο συμβίωσης»*, μέ μία μόνο ὑπογραφή, πόσοι λένε ὅτι συζοῦν ὡς οἰκογένεια; **11.550!** Ἀπ' αὐτοὺς τὰ 214 *«σύμφωνα»* ἀφοροῦν σέ *ὁμοφυλόφιλους*.

• Κάποτε ἡ Ἑλλάδα ἦταν χώρα μαρτύρων καὶ ἀγίων. Τώρα τὴν ταυτότητά της τὴν καθορίζουν: *«Ἡ Ἑνωσις Ἀθῶν»* καὶ οἱ **ΛΟΑΤΚΙ!** Οἱ δύο δέ αὐτὲς συνομοσπονδίες δέν ἀλλοιώνουν μόνο τὸ χρῶμα τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ κυριολεκτικὰ τὴν *σκοτώνουν*. Ἑλλάδα χωρὶς χριστιανικὲς οἰκογένειες καὶ χωρὶς παιδιὰ ψυχορραγεῖ. Ἑνέσεις ἀναζωογόνησης δέν εἶναι τὰ πανηγύρια καὶ οἱ ἐκκλησιαστικὲς φέστες. Εἶναι ὁ *ἐπανευαγγελισμὸς*, ἡ *μετάνοια* καὶ ὁ *κατηχητικὸς λόγος*.

### Ἡμερολόγιο 2023

Κυκλοφορεῖ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιὰ τὸ ἔτος 2023. Ἀφιερωμένο στὸν *ἀπόστολο Ἰωάννη, τὸν θεολόγο καὶ εὐαγγελιστή*.

Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιὰ περισσότερα (πάνω ἀπὸ 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%.  
Τηλ.: 2103212713-2109765440.

### Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ γιὰ τὸ 2022

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομή (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2022.

• Στὸ λογαριασμὸ:

**0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

**IBAN: GR 7902602360000390100353548**

• Στὸ λογαριασμὸ:

**123002002008865 ALPHA BANK.**

**IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865**

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: *«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.*

• Τοῦ ἑξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα *«Βαπτιστής»* (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.